

Stopy duše 2/2020

Karl von Eckartshausen: Kostova cesta zasvěcením do Bílé Magie (Pokračování.)

Příštího jitra zavedl je kněz do nádherné zahrady, která překypovala různými zvláštnostmi přírody, tak že každý okamžik poskytoval hojně látky ku bedlivému pozorování a nad vchodem jejím bylo psáno:

"Zde je místo pozorovací."

V této zahradě bylo jim po tři celé dny a tři noci setrvati a věnovati se pečlivému pozorování sama sebe i všeho, co kol nich se odehrávalo. Na sklonku třetího dne zpozorovali velký průvod světla oděných postav, které se k nim přibližovaly, nesoucích ve svých rukou palmové ratolesti. Když se průvod k nim přiblížil, byl jim dán pokyn, aby se připojili, že budou uvedeni do Svatostanu Moudrosti, nad jehož vchodem zlatým písmem stálo:

"Zde jest shromaždiště."

Když Kosty se přibližoval, otevřela se pozvolna zlatá vrata; oslňující obrovská záře zazářila mu vstříc z prostorných, zlatem a drahokamy třpytících se síní.

Kosty strnule zůstal státi zaražen nádherou a leskem pravdy, kterou toužil spatřiti; jeho duše zaměstnána pozorováním a touhou, dlouho setrvala vnořena do zářivého lesku. Konečně zvedl se Kosty a chtěje přiblížiti se k trůnu božské královny, vkročil do první síně. Sotva však učinil prvý krok, tu náhle před jeho zraky zmizel celý chrám jako v kouzelné pohádce a kolem něho šířila se temnota, blesky počaly promítat vzduch a hrozný úder hromů otřásl celým okolím.

Země se zachvěla ve svých základech a mohutný hlas zazněl:

"Neodvažuj se, smělče, svoji nohou překročiti práh tajemna, jehož svatostánek před tebou se uzavírá, neb nejsi dosud přičten k zasvěcencům!"

Kosty, zdrcen leknutím, klesl na zemi a země pod jeho nohama se rozpadávala;

on pak cítil, že se řítí do hluboké propasti. Skály s ohlušujícím rachotem se kol něho uzavřely a on pozoroval, že nalézá se v hrozném žaláři.

"Ó, Bohové! Co jsem zavinil?" zvolal, "že mě tak hrozně trestáte? Já hledal Pravdu s upřímným srdcem a vy mě tak hanebně odměňujete!" Proud slz vydral se Kostymu při této řeči z očí, pak počal se ohlížet po svém příteli, poustevníku, ale i tento zmizel.

"Tvrdošíjná Eschem," zvolal Kosty. "To je jistě tvoje činnost; tak hanebně mstíš se na mně za to, že neopětoval jsem tvoji smyslnou lásku! Msti se jen dál! Raději chci tuto bídě zhytnouti, nežli ve tvé náruči pozbyti mravnosti a ctnosti."

Mezitím, co Kosty takto mluvil, zaslechl skálou znějící ozvěnu slov: "Smrtelníku, nezoufej! Bohové zkoušejí pouze tvé srdce, oni dali ti poznat, že skutečně Pravda jest, ale do její svatyně vkročit nemůžeš, dokud nebudeš úplně čist. Poznávej svou bídu a pozoruj místo, v kterém se nalézáš. jsi pohřben v hrobě a je řada na tobě samém, abys znovu z mrtvých vstal a z dosud mrtvého stal se v pravdě nově žijící tvor." (Pokračování.)

Acharat: Osobnost hermetismu

Abd-ru-shin (vlastním jménem **Oskar Ernst Bernhardt**)

Narodil se 18. 4. 1875 v Bischofswerdu (Německo). Byl dvakrát ženatý, poprvé s Marthou Oeser, s kterou měl dvě děti: Herberta a Edith, podruhé s Marií Freyer, se kterou měl tři děti: Irmgard (Irmingard), Alexandra a Elisabeth.

Spisovatel, filosof. Několikrát navštívil Československo. Na základě učení Abd-ru-shina vznikl v Československu Přírodně filosofický kruh stoupenců Grálů, který existoval v letech 1933-1951. Dílo v českém jazyce: *Ve světle pravdy: Poselství Grálu* (Ruf, 1932), *Když zvony volají* (Plamen, 1939), *Varovná napomenutí* (Svatý Grál, 1948) aj. Zemřel 6. 12. 1941 v Kipsdorfu.

Emanuel Hauner: Encyklopedie zapomenutého vědění (Pokračování.)

Ahura mazda,

viz Ormuzd.

Achamôth. (h.)

viz Sofia Achamôth.

Achârya. (skt.)

Duchovní učitel; znamená totéž co guru (viz toto); jméno acharya dává se zasvěceným a značí mistra.

Acheron. (ř.)

Řeka v podsvětí řeckého bájesloví (jež slulo Hades); kdo ji překročil, pro toho nebylo již návratu.

Ain sof. (h.)

Neomezenost. U kabalistů značí božství, jež vysílá svoje výrony (emanace) a tvůrčí síly. Jest to absolutní bohotvorný prvek (princip), neosobní a nepoznatelný. Pojem ain sof shoduje se s pojmem vedického parabrahma.

Aitareyopanishad. (skt.)

Název jedné z Upanišad.

Ajnâna. (skt.)

Nevědění.

Akacie, akácie. (l.)

Strom. Ratolest akaciová jest symbolem zednářským, hlavně mistrovským. Má též význam jako myrta při obřadech eleusinských, jako jmelí druidů, jako zimostráz křesťanů a pohádkový zlatý proutek. Jest také symbolem zasvěcení, nesmrtelnosti a čistoty. Značí nevinnost.

Akasa, akáša. (skt.)

Jest velmi jemná nadsmyslná látka duchovní, jež proniká celý vesmír; v ní vyznačují a uchovávají se všechny události všech bytostí a všech dob; jest pamětí Loga, otevírající se pouze zasvěcenci. Jest to prvotní substance, mylně ztotožňována s éterem. Značí též vesmírový prostor.

Akce. (l.)

Jednání, činnost. (Viz heslo reakce)

Aksanov, Alexander

(1832-1903), ruský státní rada, původně vyznavač Swedenborgových nauk a A. J. Davisova učení. Horlivý propagátor a obhájce vědeckého spiritismu. V r. 1874 založil německý měsíčník "Psychische Studien" jež vycházejí dosavad. Byl odpůrcem německého filosofa Ed. v. Hartmanna a jako takový napsal znamenitý spis "Animismus a spiritismus", neopomenul však také tam uváděti na pravou míru omyly spiritistů.

Aktivní. (l.)

Činný, působivý.

Aktuální. (l.)

Naléhavý, přítomný.

Alaya. (skt.)

Duše světová (jeden z aspektů Brahmy).

Albertus Magnus,

vlastně Albert hrabě z Bollstädtu (1205-1280). Německý učenec, člen řádu Dominikánů. Učil na řádových školách v Německu a Francii. Roku 1260 dostalo se mu biskupského stolce v Řezně, jehož se vzdal r. 1262, aby v klášteře nerušeně mohl se oddati studiím. Pro neobyčejnou učenost a vědomosti v přírodních vědách byl podezříván z čarodějnictví a pozdější věky připisovaly mu čarodějné knihy, jež svým obsahem jen hanobily opravdu velikého a zbožného učence. Byl-li alchymistou, jak někteří tvrdí, není dokázáno, ale jeho

spisy mnohde prozrazují okultní vědění.

Alchymie.

(slovo arabsko-řecké). Všeobecně se tak nazývá zlatodějství, přeměna kovů levných v drahé. Obrazně značí cestu duchovního obrození, cestu k zasvěcení. - První stopy transmutačního umění (přeměňování kovů) najdeme u Řeků ve 4. st. po Kr. a nejstarší kniha alchemická je řecký spis jakéhosi Demokrita "Fysika kai mystika". Tak zv. Smaragdová deska, kterou připisují Hermovi Trismegistovi (egyptskému zasvěcenci), přichází po prvé ve známost v 11. stol. po Kr. skrze alchymistu Hortulana. - Úkolem alchemie bylo najít chemicky t. zv. kámen mudrců, jenž má i v nejnepatrnějších dávkách ohromnou moc proměňovati kovy, ale i léčiti všechny choroby (panacea). - Jak ze starých spisů a u nových domněnek vyplývá, alchemická práce čili "Veliké Dílo", t. j. zhotovení kamene mudrců nedalo se provést čistě chemickým postupem; pravděpodobně uvedením okultních sil ve spolupráci nastalo ve vhodném okamžiku vtělení tvořivé síly v netečnou dřívě hmotu a tím vytvořil živé, tvořivé schopnosti "kamene mudrců."

Alkahest.

(arabské). Všeobecně rozpouštědlo; akasa alchymistů. (Pokračování.)

Vin: Astrolog staví horoskop (Pokračování.)

Podkladem postavení každého horoskopu jsou vždy dva pevné body: určitý okamžik časový vyjádřený rokem, dnem, hodinou a minutou, a určitý bod na zemi, vyznačený stupněm a minutou severní či jižní šířky, jakož i stupněm a minutou východní či západní délky od Greenwiche.

Tyto dva pevné body jsou zároveň středem roviny horizontální, promítnuté do prostoru vesmírového. V tomto středu vztýčí se do prostoru kolmice, aby určila nebeskou vášku = Medium Coeli = M. C., protáhne se dolů, aby vyznačila nebeskou hloubku – Imum Coeli = I. C., a potom se opíše meridiánový kruh. Tím jsme pro daný okamžik rozdělili nebe na polokouli severní a jižní a na polokouli východní a západní a máme nyní zjistiti počátky těchto dvanácti „domů horoskopických“ čili nebeských.

Tyto domy nebeské označují se čísly první až dvanáctý a pouze u domů rohových, první, čtvrtý, sedmý a desátý jest běžným pojmenování: ascedent, I. C., descedent a M. C. Tím vyznačuje se rozdíl od domů zodiakálních, jinak také zvířetnickových, které dostaly pojmenování od souhvězdí v nichž se nalézají: skopec, bák, blíženci atd. Tyto domy zodiakální rozdělují na 12 stejných dílů ekliptiku, zdánlivou to dráhu sluneční mezi hvězdami vesmíru, takže každé znamení zodiakální měří rovných 30 stupňů.

Naproti tomu domy horoskopické jsou jeden od druhého nestejně vzdáleny, což je závislé na roční době a místě, kde se horoskop staví. Jsou však protilehlé, to

jest, první jest protilehlý domu sedmému, druhý dům domu osmému atd. Uvedu příklad z určitého horoskopu: dvanáctý dům má počátek na 19 stupňů 23 minut znamení váhy, první 9 stupňů 49 minut znamení štíra; šestá dům má počátek 19 stupňů 23 minut znamení skopce a sedmý 9 stupňů 49 minut znamení býka.

Jakým počítářským způsobem se počátky horoskopických domů zjistí, vrámci tohoto článku naznačiti nelze; k tomu by bylo potřebí mnohem více místa, než nám prozatím může redakce dopřáti. Ostatně článek má pouze vrhnouti záblesk světla do této nejstarší vědy.

Připusťme tedy pouze, že astrolog již vypočetl počátky nebeských domů a zapsal je do nákresu, jak zde byl v předchozím článku naznačen. Nyní musíme zjistiti vše, co se v každém z horoskopických domů nalézá. Jsou to především planety našeho slunečního systému a za druhé význačné stálice, hlavně tedy hvězdy první a druhé velikosti.

Astrolog starých dob musil hleděti k obloze a tyto dráhy počítati, jednalo-li se o postavení horoskopu pro místo jeho bydliště vzdálené, musil se dokonce odebrati tam, aby na místě samém postavení hvězd zjistil. Byl tudíž astrolog starých dob v první řadě astronome. Teprve v předposledním století začalo odlučování astronoma od astrologa a při tom ač neprávem, počal také astronom astrologa přezíráti.

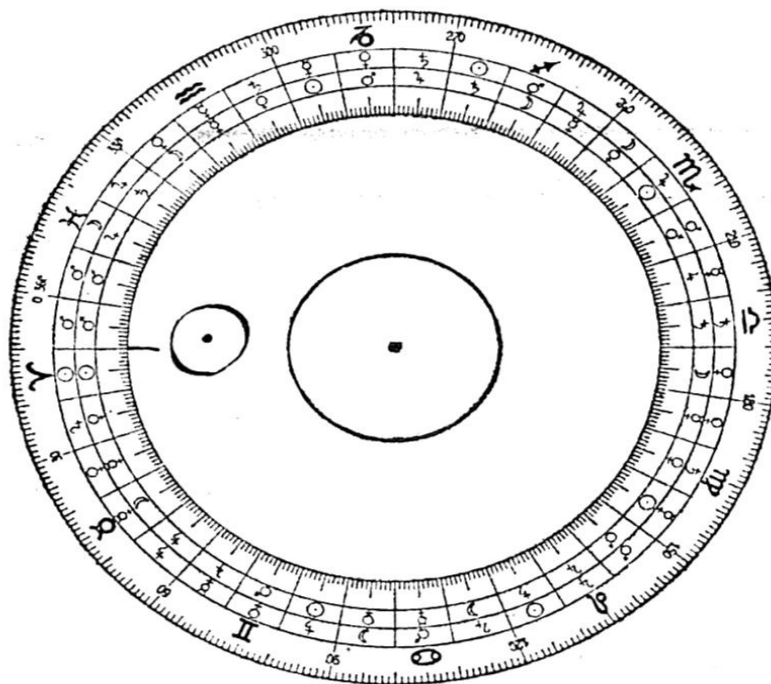
Nastává proto dnešního dne stav, že astrolog není již ozbrojen dalekohledem, aby sám pátral po nebes báni, nýbrž astrolog sedí klidně u svého pracovního stolu a v kteroukoliv dobu denní pokračuje tam, kde astronom byl přestal. Astrolog může se tak plně věnovati práci své vlastní, snaže se vniknouti do významu značek, které právě do svého horoskopu vkreslil.

Astronomové vydávají pro svoji potřebu příručky obsahující rektascenci, deklinaci a šířku nebeských těles. Délka těles obyčejně udána není, ale právě tuto potřebuje astrolog. Lze sice také na rektascenci přepočítávati na délku, ale i tato práce jest astrologu usnadněna. Od roku 1850 vydává pro každý rok anglické nakladatelství W. Foulsham a Co., potřebu astrologů celého světa. Raphaelovy Efemeridy, které obsahují vše, co astrolog ke své práci potřebuje, jmenovitě tedy i délku planet. (Pokračování.)

Prameny:

Národní listy (Grégr, 1936)

Německu, Francii a Anglii učenci velmi pozitivními a duchaplnými, ale nejsou natolik poctiví, aby skutečně poznamenali to, co se osmělují kritisovat a nepřečtou si o tomto předmětu jedinou vážnou knihu. Opakují námitky již dávno vyvrácené a s astrologií nijak nesouvisející, zapomínajíce, že moderní přírodní vědy otevřely již zcela jiné průhledy do oblasti nekonečných velkých i nekonečně malých bytostí, jevů a působení, a že tyto průhledy téměř do slova souhlasí s teoriemi starých i nových astrologů.

Astrologie není předpokladem ani vírou: je snad první vědou, která pracovala pozorováním, srovnáváním a zkušeností, a tuto metodu si zachovala dodnes. Naleznete-li v nativních schemech lidí postižených rakovinou aneb horníků, zasypaných v dolech, ztroskotaných lodí, nešťastníků i geniů obdobné příznaky a neustále se opakující poměry a skladby astrologických prvků, nemůžete mluvit o náhodě nebo nějaké víře, neboť přísná a věčná kritika tyto prvky stanovila a uvěřila v minulosti i v přítomnosti a proto může podle nich předvídati. A toto umění je konec konců nutností v každé vědě: a tolik je věda sice vědou, čím více dovede předvídati průběh dějin a řídit jejich spád.

Lze nazvat snad náhodou ony jemné finesy astrologické techniky, které jí umožňují vypočítat podle události, na které nemůže mít vliv svobodná vůle zrozenice (jako je úraz v mládí, úmrtí rodičů), přesnou hodinu a minutu narození zpětným postupem, kterážto hodina a minuta, dříve neznámá, se potvrdí jako správná? Postup výpočtu je matematický, neboť astrologie dovede postavit rovnici: nastala-li událost tehdy a tehdy, pak člověk musil v té hodině a minutě spatřit světlo světa. Každý, kdo se jen trochu zabýval vážně temito technikami, musí někdy užasnouti nad přesností astrologických pouček.

Je pravda, že to, co veřejnost za astrologii považuje, toto planetárství, věštění a prorokování, které se právě nyní rozmohlo až nebezpečně, nemůže v nikom vzbuditi důvěry a poškozuje astrologii vážnou co nejvíce.

Konstrukce těchto naivních úsudků opírá se o jeden, nanejvýš několik málo astrologických prvků. Psáti o osudu lidí narozených v lednu, za vlády určitého dne nebo roku, je snad zábavné kalendářové čtení aneb společenská zábava, nikoliv však astrologie. Normální horoskop, vypočítaný alespoň těmi hlavními technikami, uvažuje asi 6000 prvků: tyto prvky nutno důkladně jak po stránce výpočtů tak i výkladu prostudovati. Uvědomíme-li si tuto okolnost, pochopíme, že nelze vážně se zabývat horoskopem zjištěným jen náhodně, přibližně, anebo podle postavení jednoho nebo dvou prvků, jímž je obyčejně postavení Slunce ve zvířetníku. Pracujeme-li však jen trochu pečlivěji, otevírají se nám velmi zajímavé výhledy do životních dějů.

Netažme se, jak je možná analogie mezi hvězdami a pozemským bytím. Nevíme to prostě. Víme však ze zkušeností, že např. člověk narozený 10. ledna 1908 ve 13 hodin 53 minut v Benešově, má základní své povahové a osudové rysy analogicky vyznačeny v astronomickém stavu nebeské bány, a že položíme-li tuto symboliku nebeských těles podle určitých pouček, můžeme tyto základní osudové rysy předvídati. Tím nijak není otřesena svoboda lidské vůle, nýbrž zjištěn jen základní vliv, který může býti blahonosným aneb nebezpečným. Víme-li, jakou osudovou křivkou bude probíhati náš život, můžeme kladně osudové vlivy svobodně a vědomě posilovati a záporně oslabovati, neboť tyto vlivy se vztahují pouze na stav našeho těla a kvalitu našich citů a přání, nikoliv však na akt rozhodování, jenž náleží do řádu skutečnosti duchových.

Tisíciletou zkušeností, moderního výzkumy ověřenými, víme na příklad, že byli v okamžiku zrození Saturn ve Lvu v nepříznivém úhlu ke Slunci, hrozí s největší pravděpodobností zrození choroba srdeční. Byvše takto upozorněni, můžeme metodou direkcí neb transitů zjistiti, kdy se nemoc asi projeví. Víme-li tyto věci dvacet let dříve, velmi snadna preventivní lékařskou péčí můžeme docílit, aby tato nemoc nenabyla katastrofálních důsledků. Není věci ani rány, které by člověk musel podlehnouti: není „osudu“. Člověk má v ruce slávu i zmar svého života, zná-li jen dostatečné příčiny a směr, jimž proběhnou.

Řekli jsme, že každá věda je tím vědecktější, čím lépe dovede předvídati. Proto nazýváme astronomii a fysiku vědami přesnými, poněvadž stanoví zákony, podle nichž přírodní děje probíhají. Čím více je ve vědě matematiky, tím je přesnější, a poněvadž základ astrologie je matematický, jsou její poučky daleko výstižnější, než o mnoho jiných naukách.

Dnes používá se v astrologii ještě symbolů, ale jistě nastane doba, kdy pro uklidnění nevěřících hlav nazvou se tyto symboly jinými přiměřeně učenými jmény.

Již dnes máme v Čechách několik nadšených a bystrých lidí, jež neznajíce

předsudků, již po léta pracují o restauraci astrologie. Práce jejich je sice ještě brzděna nedostatkem odborně školených pracovníků, lze však doufat, že rostoucím zájmem v kruzích vzdělanců bude tato závada odstraněna. Podaří-li se jejich práce, pak stane se astrologie pomocnou složkou mnohých nauk a metod.

Na pláni pedagogiky může astrologie prospěti již nyní. Nativitní schema ukáže nadání, sklony i zájmy dítěte daleko přesněji než jakákoliv psychotechnika, neboť tato se osvědčuje jen u dětí průměrných, a nedovede dosud posoudit dítě mimořádně nadané. Kromě toho ukáže astrologické vyšetření i obor, ve kterém dítě může mít úspěch, neb není lidí nenadaných absolutně. Každý člověk může, je-li dobře veden, uplatnit se v některém oboru, jak ku prospěchu svému tak i svého okolí. Většinu ztroskotaných existencí zavinuje špatná volba povolání. Astrologicky lze snížit toto neblahé procento.

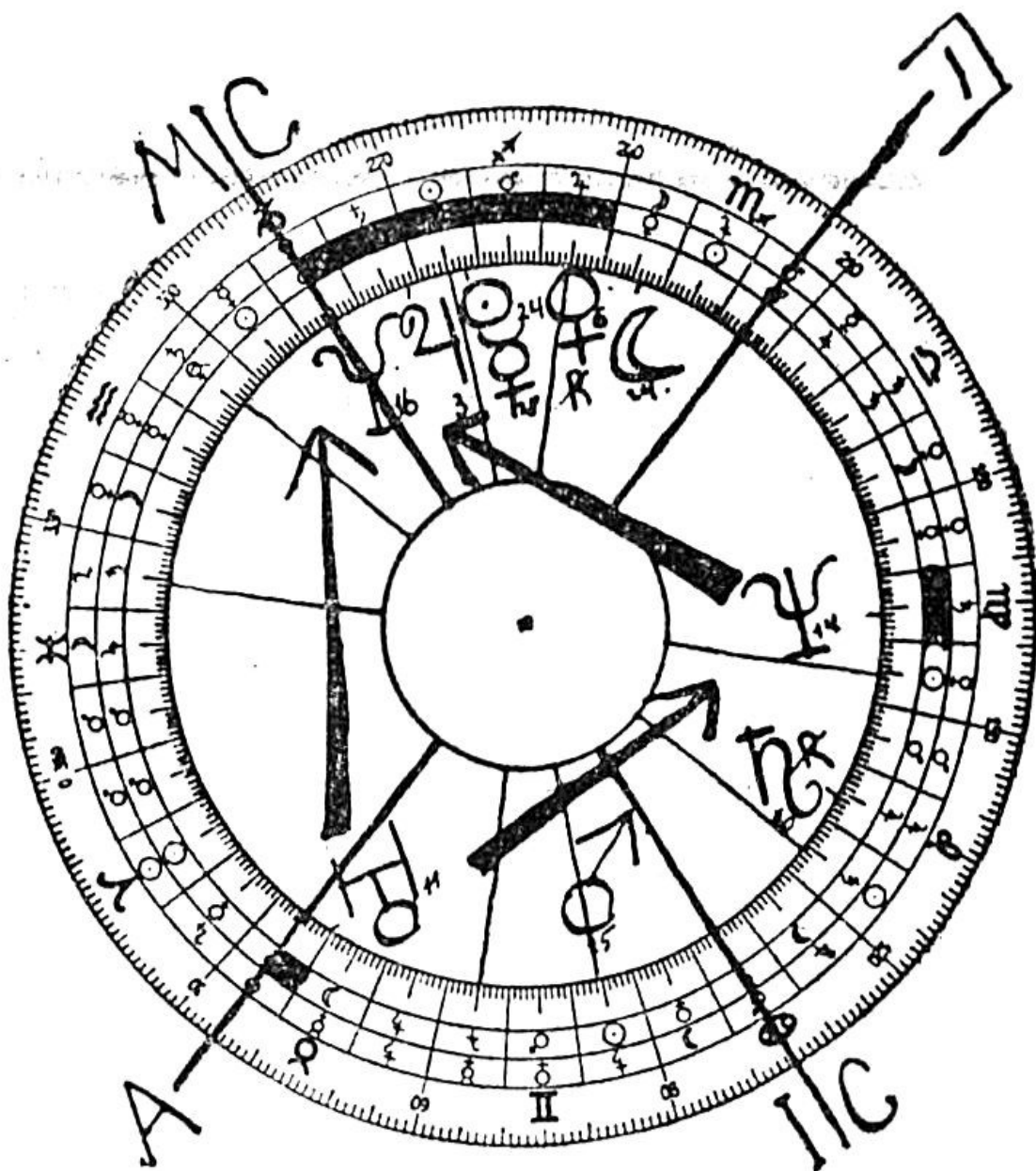
Jak výzkumy ukázaly, astrologie může prokázat mnoho služby i lékařství. Lidé však dosud nedovedou pochopit, že operace provedená v 10 hodin dopoledne je úspěšná, kdežto tatáž operace, provedená ve dvě hodiny odpoledne, může skončit pacientovou smrtí. Středověké lékařství bylo po této stránce věci znalejší. Opíralo se o astrologii a znalo vhodné a nevhodné dny k puštění žilou. V XVIII. století se lékaři počali těmito „vhodným dobám“ posmívat, pouštěli žilou svým nemocným bez ohledu na vhodný okamžik a najednou seznávali, že tato metoda je škodlivá. Totéž platí o moderních zákrocích. Jejich výsledek bude věcí náhody, dokud si neuvědomíme, že musíme dbát vhodného času. Kolik lidí zaplatilo toto zanedbání svým životem zcela zbytečně!

Netušíme dosud, jaký může mít astrologie význam v eugenic. Astrologicky lze odhadnout dobré poměry, v nichž se může zrodit zdravé potomstvo. Naše doba dosud ponechává plození dětí náhodě. Lze se divit, že je tolik lidí nešťastných, když jejich zplození nebyla věnována alespoň taková péče, jakou věnujeme svým rostlinám a zvířátkům?

Tyto věci budou jednou samozřejmé. Nejsou zázrakem, ani divem, ani ničím okultním. Jsou pouze regulací přírodních sil lidskou inteligencí.

Člověk nemůže učinit nic mimo rámec přírody. Avšak zahradník také nedává život rostlině, on pouze podle své zkušenosti opravuje přírodní sílu a pod jeho dohledem vydá příroda ze sebe více, než by sama dovedla. V zemědělství se člověk naučil spolupracovat s přírodou a proto se těšíme z plodů, jež by přírodní stroj nemohl nám poskytnouti.

Dosud ponecháváme příliš své tělo, duši a ducha osudovým, to jest přírodním silám. Až se zbavíme pověry, že tyto síly člověk si nemůže přizpůsobit, bude to nové vítězství lidské myšlenky, ale také vítězství astrologie, oné vědy, kterou nazývá sv. Tomáš Akvinský: „Scientia magna – velikou vědou“. Bude to nové vítězství lidské svobody, která vědomě bude moci mistrovati svůj život a vše, co je v něm dosud nutného a „osudového“.

Horoskop L. van Beethovena.
Silné čáry naznačují prvky, vysvětlující
jeho genialitu.

Prameny:

Venkov, 27. 8. 1939

J. H.: Prorocký sen (Skutečná událost)

Bylo to roku 1892. Odejel jsem tehdy z Prahy domů, abych se ve čtrnácti dnech připravil k jisté zkoušce. Přijel jsem v šest hodin ráno do Jindřichova Hradce a za hodinu došel jsem k rodičům. Otec mne přílišně rád neviděl; poněvadž byl můj dědeček právě těžce nemocen a tou dobou byl již ve smrtelné agonii, nechtěl, abych zůstal doma, a to z té příčiny, abych nebyl vyrušován v učení se na zkoušku, a potom také proto, abych nebyl přítomen trapně působícím posledním okamžikům a úmrtí dědečkovu, s nímž jsme se mívali velice rádi. Otec mi tedy dal potřebné peníze na cestu zpět do Prahy a ještě téhož dopoledne v jedenáct hodin jel jsem vlakem přes Veselí nad Lužnicí zpět ku Praze, kam jsem přijel v noci a odebral se v půl dvanácté na lože.

Když jsem usnul, zdálo se mi, že sedím ve velikém pokoji na pohovce. Proti mně nalézaly se v obou postranních stěnách dveře. Sveře v pravo byly plné a druhé, po levé straně, byly zaskleny čistým, průhledným sklem. Pojednou vidím, jak se dveře v pravo otevírají a jak ke mně kráčí – dědeček a za ním ještě asi čtrnácte mužů různého stáří. Přicházeli všichni ke mně. Vstávám tedy, přistupuji k dědečkovi, беру ho srdečně za obě ruce, vítám jej a pravím: „Co dobrého mi nesete, dědečku?“ A dědeček mi odpovídá: „Přicházím se s tebou, chlapče, rozloučiti. Ale nežli odejdu, musím ti představit všechny svoje hochy a jiné tvoje příbuzné.“ A tu mi počal představovati nejprve druhého dědečka, totiž otce mého otce, pak otcova bratra a svých asi dvanácte synů. Nikoho z nich jsem neznal a ani jsem o nich od nikoho neslyšel vypravovati, ba ani jejich podobenek jsem neviděl. Myslím dokonce, že mám pravdu, tvrdím-li, že nikdo z nich ani vůbec nikdy nebyl vypodobněn. Pocit můj při tomto představování byl, jak jest zajisté velmi lehce uvěřitelné, rázu prazvláštního.

Dědeček, otcův otec, chtěl, když mi byl představen, ke mně; snad mne chtěl, jak se domnívám obejmouti, neboť se na mne usmíval a přistupoval blíže s rozestřenou náručí, ale – k sobě jsme jaksi nemohli... Jakoby nám něco nevysvětlitelného v bližším styku bránilo. A zůstalo to nepřekonatelným...

Ostatní mně představení příbuzní byli sice ke mně také vlídní, ale jinak se chovali docela lhostejně. Když pak mi už dědeček byl všechny představil, pravil pojednou: „A zde ti vedeme také nevěstu.“

Na ta slova přivedl ze zadu, kde stál hlouček jeho synů, asi třicetiletou ženu až ke mně. Zůstala státi vedle mne.

Konečně mi dědeček udělal na čelo křížek, objal mne a políbil, načež pravil: „Buď s Bohem!“ Viděl jsem pak, jak se obrátil k těm, které byl ke mně s sebou přivedl a řekl jim: „A nyní půjdeme k Antonovi.“ Musím podotknouti, že Antonín byl jediný jeho syn, kterého jsem znal, který však již tehdy odpočíval věčným spánkem na jindřichohradeckém hřbitově...

Hned na to jsem se probudil, maje vše, co se ve snu událo, ještě v naprosto svěží vzpomínce. Nelenil jsem; ihned jsem vstal a beze všeho delšího nebo

kratšího přemýšlení zaznamenal jsem si na první papír, který jsem v rychlosti ve svém pražském bytě sehnal, do všech podrobností celý průběh tohoto právě proběhlého a pochodem příbuzných k jindřichohradeckému hřbitovu ukončeného snu. U všech osob, jak se mi ve snu jevily a jak jsem si je v něm prohlédl, jsem k tomuto všeobecnému vypsání připojil také přesný popis co do zevnějšku; tak jsem si zejména také zapsal, jak kdo byl oblečen, jaký měl účes, ba i náprsenky, vázanky jednotlivců a samozřejmě i všechny jejich nápadnější pohyby jsem vypsál. Stejně dobře jsem popsal i svoji „nevěstu“, která ode mne ve snu neodešla pryč, jako ostatní moji návštěvníci. Při myšlence na ní nemohl jsem se ubránit úsměvu – neměť jsme tehdy na ženitbu ještě ani pomysleli...

Vše to jsem pak opsál, formuluje to jako dopis, který jsem poslal svému otci, jež jsem zároveň požádal o kontrolu popisů a vysvětlení. Za čtrnáct dní po zkoušce, která dobře dopadla, zaslal jsem otci vysvědčení a třetího dne na to obdržel jsem od otce z domova dopis. V tomto dopise mi mezi jiným tehda psal: „Že se přišel s Tebou dědeček rozloučit, tomu se nedivím; neboť nežli jsi ten den do Veselí dojel, zemřel. Divím se však tomu ostatnímu; vždyť jsi neznal ani mého otce, ani mého bratra, ani dědovy syny. Jak jsi mi je však podrobně popsal co do obleků, účesů, pohybů a chování – vše to se přímo překvapujícím způsobem shoduje se skutečností, jak já jsem veškeré tyto osoby za jejich života znal. Uvažuj-li tak o tom, myslím si, že přece snad na tom spiritismu něco jest a že snad přece jsou duchové; snad tedy přece jenom neumíráme docela a žijeme i po smrti jiným životem dále. Pošli mi o těchto zjevech nějakou knihu, abych se lépe poučil...“

Uplynulo půl pátá roku od té doby, když jsem psal domů rodičům, že je navštívím, a že si s sebou přivezu – svoji nevěstu. Přijeli jsme tehdy s mojí pozdější ženou, dnes již také zesnulou, a moje matka nás očekávala na nádraží. Když pak jsme společně z nádraží přišli domů k otci, pozoroval jsem na jeho obličej a vůbec na veškerém jeho chování se, že jest čímsi značnou měrou překvapen. Po chvílce odvedla moje matka moji nevěstu do vedlejší místnosti, aby tam po cestě vlakem odložila. A tu se mne otec náhle beze všeho přechodu v řeči přímo otázel: „Jene, znal jsi svoji nevěstu již tenkrát, když jsi mi posílal dopis, ve kterém jsi popsal tehdejší svůj zajímavý sen?“ Odpověděl jsem podle pravdy a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí: „Neznal! Vždyť my se známe teprve sotva půl roku! - Proč se ptáš, tatínku?“ tázal jsem se, zapomenuv vůbec, co vše jsem před více nežli čtyřmi roky v dopise otci vypsál. A otec mi na mijo otázku odpověděl: „Vždyť je to ona, tvoje nevěsta, kterou – podle tvého popisu tehdejšího soudě – ti přivedl tenkrát dědeček v onom tvém podivuhodném snu!“ Nemeškaje vyhledal pak ihned tehdejší můj dopis, takže i já jsem tehdy opravdu popsal svoji nevěstu, pozdější svoji ženu. Vše se naprosto s jejím zjevem a s její osobností shodovalo. Ba dokonce při našem společném příjezdu k mým rodičům měla tehdy moje na sobě i šaty téže barvy s týmiž drobnými kvítky na látce, jaké jsem kdysi na ní ve snu viděl a

popsal...

Měl bych se snad zeptati: „Co říkáte tomuto snu“ Leč neptám se. Pro mne jest jasný a prokazatelný. A jiným jej nějakým zvláštním způsobem prokazovati netřeba. Uvádím jej tu jenom proto, že vím, že „Stopy Duše“ se takovými příběhy také zabývají. Stalo se mi podobných věcí v životě již více. Popíši vám příště snad ještě některou. Ostatně možná i řada čtenářů jiných prožila podobné záhadné věci a že vám také bude o nich referovati. Rád si přečtu, že nejsem v tomto ohledu osamocen.

Prameny:

Stopy duše 1/1923

Jaroslav Hojka: O tzv. Magických svítilnách

Úprava tzv. „magických svítilen“ jest jedním z nejzajímavějších odvětví praktického okkultismu. Návody ku přípravě jsou nesmírně staré, neboť se s nimi setkáváme již v nejstarších přetiscích »Knih Mojžíšových« a v dílech nejstarších známých autorů. Princip „magických svítilen“ jest všude popisován stejným způsobem: jsou to v podstatě olejové lampičky, u nichž je buď zvláštním způsobem upraven knot, nebo do jichž olejové náplně jsou přimíšeny určité přísady, odpovídající svým složením jednak zamýšlenému úkonu, jednak speciálním souvztažnostem planetárním, za nichž nutno celý experiment prováděti. Posléze zmíněná okolnost jest velice důležitá: pokus se nepovede, není-li jisté harmonie mezi úkonem a vesmírovými silami v okamžiku, kdy se experiment provádí.

O podstatě viděných zjevů lze se těžko vysloviti se stanoviska moderní parapsychologie. Podle souhlasného tvrzení starých autorů jsou to zvláštní hallucinace, čili vise, jež se neodehrávají na úrovni hmotné, nýbrž existují toliko na pláni astrální. Podle Kornelia Agrippy z Nettessheymu reálnost se zvýší, požijeme-li několik minut před pokusem 7 kapek tinktury z indického konopí (*Herba Cannabis indicae*) v doušku vody. Tuto tinkturu zhotovíme, macerujeme-li sedm dní 10 gr ind. konopí ve směsi, složené ze 70 gr rektifikovaného lihu a 30 gr destilované vody. Do hotové tinktury doporučuje se přidati něco maličko sirného étheru.

Prakse, spojená s upotřebením „magických svítilen“, liší se mnohdy od sebe zvláštními podrobnostmi a podle toho také vypadají výsledky, jež bývají nadmíru rozmanité. Všechny instrukce nasvědčují tomu, že jsou to praktiky hodně staré, ale nejpodivnější na věci jest, že odpovídají skutečnosti, přezkoušíme-li je s patřičnou dávkou trpělivosti.

Bud'tež zde uvedeny četné návody podle různých starých žaltářů:

1. Natrháme chrpu po západu slunce levou rukou a usušíme ji ve stínu. Po té se smísí s krví dudka a vše se dá do lampy s olejem. Při svícení vidí se lidé hlavami dolů.
2. Podivný návod je obsažen v jistém starém italském žaltáři. Knot se impregnuje tukem z psího ucha a olejová lampa, s níž se svítí, musí mítí zelený cylindr. Ve světle této lampy vidí se lidé navzájem s psími hlavami.
3. Podle téhož žaltáře vidí se lidé navzájem býti černochoy, macerujeme-li olejem ke svícení semeno růže stolisté. Tímto olejem svítí se v lampě.
4. Ve starém lissabonském žaltáři jest obsažen návod, podle něhož vidí se lidé černochoy, svítí-li se v lampě olejem z chebdí, do něhož bylo přidáno trochu rtuti a lidské krve, puštěné žilou.
5. Podle mexického receptu s jednoho hada se stáhne kůže, z druhého hada zachytí se krev a z třetího hada-samce vyjme se tuk. Knot se udělá z rubáše, vyňatého z rakve, do jeho středu se zaobalí hadí kůže a celý knot se nasákne směsí krve a tuku z obou hadů. Lampa, s níž se svítí, musí mítí zelený cylindr. Světnice se zdá býti plná hadů.
6. Čerstvou šalvěj dáme do skleněné nádoby, dobře uzavřeme a uložíme pod hnůj. Vytvoří se buď zvláštní červi, nebo zvíře, ptáku podobné. Ať jedno či druhé, usmrtíme a rozmačkáme a rozmícháme s olejem, jímž pak svítíme. Světnice se bude zdáti plná hadů.
7. Hrůza prý obejde každého, kdo zapálí a chopí se lampy, jíž připravíme, zabalíme-li do nového, bílého plátna hadí kůži z hlavy a z toho uděláme knot. Je to prý něco strašného.
8. Podle Kornelia Agrippy lze viděti hrozny, dáme-li kus révy za květu do láhve s olejem. Svítíme-li touto lampou, jest viděti přízrak hroznů.¹
9. Lidé zdají se větší, zapálíme-li vyschlou směs zeměžluče, medu a krve dudka. (Agrippa.)
10. Lidé bez hlav zdají se býti navzájem, svítíme-li lampou naplněnou směsí oleje a síry.

Prameny:

Medium 3/1940

Josef Svátek: Svobodní zednáři v Čechách v XVIII. století

Osmnáctému století příkládá se v dějinách jakožto čestný příznak, že bylo

¹ Většina zde uvedených příkladů jsou vlastně alchymistické pokusy s palingenesí, tedy s rekonstrukcí zničených těl z popela. Při těchto zkouškách se často využívá právě tepla, které dodává magická svítlna.

„věkem osvěty“, ve kterém byly mýtny i poslední stopy „věkem osvěty“, ve kterém počaly padati okovy národův evropských, pomíjelo nevolnictví lidu rolnického, zasazena smrtelná rána církevnímu útvaru Lyolovu, až osvobozením státův severní Ameriky a ještě více velikou revolucí francouzskou na sklonku století toho prohlášena byla proslulá „práva lidská“, jejichž zásadní věty jsou namnoze dosud základem státních společností moderních. Že věk XVIII. znamenal tudíž obrovský pokrok proti věku předcházejícímu, nestranné dějiny nikterak nepopírají, ale nemohou uzavíratí oči své před četnými stránkami temnými, které jsou rovněž příznakem století předešlého, neboť nikdy nebujely pověry a víra v kouzla i nadpřirozené zjevy takovou měrou, jako právě v „osvíceném“ věku onom; vždyť touže dobou, kdy francouzští encyklopedisté vysvobozovali ducha lidského a pout středověku, hrál právě ve Francii velikou úlohu též pověstný kejklíř Cagliostro, jemuž i němečtí velduchové Schiller a Goethe hold svůj vzdávali a osobnost jeho básnickými pracemi svými oslavovali.²

Náleží tudíž století tomu spíše název „věku protiv“, neboť v žádné jiné době dějin lidstva nepanovalo takové víření a kolotání duchů, netýkaly se nadšeně projevy ve prospěch důstojnosti a svobody ducha lidského tak těsně s posledními zbytky řádu feudálních a tmy středověké, jako právě ve století XVIII.

V době takových zápasů v oboru kulturním našly také úrodnou půdu tajné společnosti, které z rozmanitých příčin a za rozdílnými účely chtěly se účastniti v tomto všeobecném ruchu duševním a nemeohouce vůči moci státní i církevní vystupovati veřejně s působením svým, jež čelilo především k obmezení nadvlády obou mocí těchto: uchýlovaly se v šero tajnostní, jednak aby se vyhnuly srážce se státem a s církví, jednak aby ukrývaly vlastní síly své, které arcit' nedostačovaly k vedení zápasu tak obrovského a tudíž protivníky i přívržence v klamu nad silou touto udržovati měly.

Již od počátku XVIII. století setkáváme se s takovýmito společnostmi tajnými, které jsou také význačnou známkou věku tohoto a jež i při nejrozdílnějších cílech a směrech svých měly vždy přece společenskou snahu, že zakrývaly původ svůj v rouškách mysteriosity a nejraději jej kladly až do dávnověku lidstva, jen aby mohly nezasevěncům tím více imponovati a zároveň úlohu svou nimbem posvátného stáří odívati. Saháno tu nejen až k době Salomonově, ale i staří Indové, Egyptané a Peršané přivláčení za vlasy, aby sloužili za folii útvarům zcela novověkým, a když pak i klasických Řekův a Římanův bylo od jedněch k podobnému účelu zneužito, spokojovali se druzí aspoň s rytíři Templářskými neb konečně i se středověkým hutěmi stavitelskými, ke kterěztopenední spolkové organizaci přilnula konečně trvale i tajná ona společnost, která jest, pokud se týče vlasti české, předmětem tohoto líčení

2 Schillerův „Geisterscher“ a Goetheho „Gross-Kophta“ děkuji původ svůj jedině zjevu Cagliostrova, jenž oba básníky neobyčejně zajímal.

našeho, totiž společnost zednářů čili freimaurů, jež přes všechno úsilí své, aby připoutala původ svůj k době stavby chrámu Salomonova v Jerusalemě neb alespoň k době počátkův gothiky, jest dle nejnovějších kritických výzkumů přece jen dítkem století XVIII., které s věky dávnými pranic nemá společného. (Pokračování.)

Prameny:

Josef Svátek: *Obrazy z kulturních dějin českých II.* (J. Otto, 1891).

DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU

Zkušenost ukazuje, že bádání v minulosti českého hermetismu je velmi obtížné. Důvodem toho je nejen skutečnost, že tato oblast stojí a patrně vždy bude stát stranou pozornosti historiků z povolání, ale hlavně to, že příslušné materiály nejsou nikde cíleně archivovány a zpracovávány. Písemnosti, které jsou roztroušeny v různých soukromých archivech, pak zpravidla vezmou za své po smrti jejich majitelů, a skončí buď v popelnici nebo, v lepším případě, ve sběru. Mohli bychom uvést četné příklady, kdy se tak stalo. Dějiny českého hermetismu zhruba do roku 1948 zmapoval Prof. PhDr. Milan Nakonečný ve své knize *Novodobý český hermetismus* (Praha 1995), který - historicky vzato - doslova v poslední chvíli vyslechl pamětníky a zpracoval dokumenty, které měl k dispozici. Časová oblast od roku 1948 do roku 1989 však není zatím podchycena prakticky vůbec, a dějiny českého hermetismu po roce 1989 se dosud tvoří. Domníváme se, že je třeba poučit se z minulosti a postarat se o to, aby doklady o duchovním usilování jedinců i skupin byly zachovány i pro budoucí generace. Proto bylo v červnu roku 2001 založeno DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU (viz *Svět magie*, č. 9 (3/2001), s. 103–104). V jeho čele stojí mladý člověk, jehož knihovnické povolání zaručuje odborné zpracování archivních materiálů. Tato skutečnost dává příslib, že materiály budou moci být archivovány po řadu desetiletí, takže je reálná naděje, že takto vznikne značně rozsáhlý a svým způsobem ucelený soubor informací. Cílem DCČH je doplnit chybějící údaje o historii českého hermetismu před rokem 1948, shromáždit údaje o dosud nezpracovaném období mezi roky 1948 - 1989, a průběžně dokumentovat vývoj českého hermetismu po roce 1989. Obracíme se proto na všechny, kteří by nám v tomto záměru mohli pomoci. Budeme vděčni každému, kdo nám poskytne písemné či jiné materiály, týkající se historie českého hermetismu, ať již v originálech nebo v kopiích. Apelujeme na pamětníky a na žáky významných i méně známých osobností českého hermetismu, jakož i na členy zaniklých i dosud existujících okultních společností, aby sepsali své paměti. Zdůrazňujeme, že v žádném případě nechceme a nebudeme nikoho „kádrovat“, tj. rozhodovat o tom, kdo k rozvoji českého hermetismu přispěl více či méně, a kdo tudíž může nebo naopak nesmí „vstoupit do historie“. Všichni, kdo poctivě usilovali a usilují o duchovní poznání, jsou podle našeho názoru hodni úcty. Zároveň prohlašujeme, že získané materiály nebudeme publikovat bez souhlasu osob, které nám je svěřily, a zvláště pak budeme šetřit soukromí žijících osob, pokud se k nám dostanou materiály, které se jich budou týkat. Kontaktní adresa: Petr Kalač, e-mail: dcch@centrum.cz, www.dcch.grimoa